

Razgovor sa Zvonimirom Martinovićem, župnikom Župe Blažene Djevice Marije Kraljice mučenika **ŽIVIMO U SVIJETU NEMIRA, NESLOGE, SAMOĆE I STRAHA**

Čovjek danas često prolazi teška stanja. Mnogi su ljudi potrebiti kruha. I onog materijalnoga, ali i Kruha života koji donosi Isus. Sve jasnije nam dolazi spoznaja da je danas veliko bogatstvo i veliko blagostanje živjeti u miru

RAZGOVARAO: MILAN PAUN
SNIMAK: KATARINA ŽIVKOVIĆ

Povodom predstojećega najradosnijega kršćanskoga blagdana Božića razgovarali smo o došašću i Božiću sa župnikom Župe Blažene Djevice Marije Kraljice mučenika s vukovarskoga Sajmišta.

● **Velečasni, pored nama je najradosniji kršćanski blagdan Božić za koji se često kaže da je blagdan mira. Zašto se mir vezuje upravo za Božić?**

- Betlehem, u prijevodu s hebrejskoga jezika, znači Kuća kruha. U božićnoj noći na svijet dolazi onaj koji će za sebe reći: „Ja sam kruh živi koji je s neba sišao“. Betlehem, kao stvarno zemljopisno mjesto danas, potreban je i Kruha mira i Kruha ljubavi. Betlehem je i danas mjesto nemira, dio je zemlje koja živi u strahu, mir je daleko. Betlehem nije jedini. Čini se da je Betlehem uvijek bio i ostao slika cijeloga svijeta. Mnogi ljudi potrebiti su mira, zbog sukoba na globalnoj razini poremećen je svjetski mir, ili zbog izgubljenog osobnog mira. Nadalje, mnogi su ljudi potrebiti kruha. I onog materijalnoga, ali i Kruha života koji donosi Isus. Sve jasnije nam dolazi spoznaja da je danas veliko bogatstvo i veliko blagostanje živjeti u miru.

● **Na što mislimo kada čestitamo sretan Božić ili poželimo „berićenu“ novu godinu?**

- Blagostanje, koje si međusobno želimo kada čestitamo Božić, često nije ono najpotrebitije blagostanje. Živimo u svijetu nemira, nesloge, samoće i straha. Čovjek danas često prolazi teška stanja. I zato blagostanje Božića nije materijalno blagostanje. Blagostanje Božića je blagostanje duha. To je ono što si trebamo željeti kada si čestitamo Božić: „Želim ti da tvoj duh bude u blagom stanju, želim ti da budeš blagoslovljen, želim ti da ne osjetiš sukob, neslogu, samoću i

strah“. Blagostanje Božića je blagostanje duha. Dok je nama lijepo, dok je nama toplo, dok imamo dovoljno svega na stolu, dok živimo na određenom stupnju materijalnog blagostanja, vidljivo je da, i kao pojedinci i kao društvo, sve više zanemarujemo potrebu duhovnog blagostanja.

Ne idemo prema skromnosti

● **Reklo bi se da taj duhovni mir možemo lagano postići. Zašto nije tako?**

- Imamo problem s vlastitom duhovnošću. Imamo problem nesloge u obiteljima. Imamo određene strahove. Željni smo zajedništva i duhovne obnove, ali ne idemo prema Betlehemu, ne idemo prema Kući kruha Božjega, ne idemo prema jaslicama. Ne idemo prema skromnosti, nego živimo u prividno sretnom svijetu materijalnog imanja. Živimo u stadiju prividnoga blagostanja. Kupujemo materijalno vjerujući da ćemo se tako duhovno ispuniti. To nije put do Boga. Što je manja potreba čovjeka za Bogom, to je veća praznina u čovjeku. Bog nam iz štalice i siromaštva progovara i daruje nam Kruh života vječnoga, a time nam pokazuje put promjene, očito vjerujući da ćemo ipak prepoznati koji nam je kruh u životu doista važan. Kada bismo se malo više posvetili svojoj duhovnoj izgradnji i ispunjavanju svojih duhovnih potreba, tada bismo imali manju potrebu za materijalnim. Biti gladan i žedan Boga i Božje blizine, to je put duhovnoga blagostanja. Sve dok ne želimo susret s Bogom, nego to nadoknađujemo nekim materijalnim oblicima, nismo na putu do Betlehema. I već tisućljećima smo mi ljudi lijepi krenuti na put do Betlehema, teško nam je odvojiti se od svoje prividne materijalne sreće i doći ususret Bogu. I zato, svake godine ponovno i ponovno, u vrijeme Božića, Bog po djetetu Isusu šalje čovjeku jasan znak da je on spreman ići ususret čovjeku,

Zvonimir Martinović

Ne može buka zvučnika, s kojih dopiru božićne pjesme, nikada zamijeniti ljepotu zvuka tišine u pustinji našega života

samo da ga dovede u stanje duhovnoga blagostanja.

● **Neki ljudi često pomisle da je Bog na njih zaboravio.**

- Bogu je stalo do čovjeka i to na poseban način pokazuje tako što je i sam postao čovjekom. To je specifičnost kršćanstva, Bog koji se utjelovio da bi čovjeku postao prijatelj, suradnik i životni suputnik. Bog je postao čovjekom da bi čovjek mogao Bogu reći: „Ti me, Bože, jedini potpuno razumiješ“. I proći će, doista, Isus sva ljudska iskustva, osim grijeha. Od Kuće kruha, od Betlehema, pa sve do križa, Bog će u Isusu proći sva iskustva koja i mi osjećamo, a posebno ona iskustva u kojima mislimo da nas nitko ne shvaća. Bog je postao čovjekom da bude čovjeku suradnik i pomoć na putu do osjećaja duhovnoga blagostanja.

Sve bismo sada, sve bismo odmah

● **Došašće je vrijeme iščekivanja Kristova rođenja i vidimo da ljudi uživaju u tom čekanju, ve-sele se.**

- Naravno, svemu velikome u životu redovito prethodi čekanje, vrijeme iščekivanja. Mi ljudi uvijek nešto čekamo. Kad će škola, kad će autobus, kad će posao, kad će godišnji, kad će mirovina... I sad imamo pred sobom došašće kao vrijeme čekanja, vrijeme koje prethodi Božiću. Netko bi rekao da to nije problem, da su ljudi naučili čekati. Nažalost, došašće je postalo vrijeme koje pokazuje i razinu naše nestrpljivosti. Mislim da je nestrpljivost postala moderna bolest današnjeg čovjeka. Nemamo strpljenja. Na semaforu sviramo,

ako netko jednu sekundu nije krenuo. Ljutimo se na vlak koji kasni. Na ulici se ne zaustavljamo s poznanicima jer nemamo vremena. Ne posjećujemo se obiteljski jer nemamo strpljenja sjediti i slušati. Da ne govorim o kulturi čekanja na blagajni ili u bolnici! Malo se naše tegobe kod ove moderne bolesti nestrpljenja pokušavaju ublažiti naručivanjem kod liječnika u neko točno vrijeme, otvaranjem nove blagajne ili popustom na blagajni ako čekamo više od dvije minute, ili onim novim semaforima na cesti što otkucavaju sekunde unatrag. Onda smo manje nestrpljivi. Sve što od nas traži vrijeme, sve što od nas traži da malo čekamo, da malo usporimo ili sjednemo... postalo je teško. Sve bismo sada, sve bismo odmah. Tako idemo i prema Božiću. U tom "letećem" mentalitetu, koji smo sami stvorili, teško je shvatljivo da došašće ipak nije neko prazno vrijeme, da to nije pasivno čekanje, nego osjećaj i duh koji ćemo "provući" kroz svoju svakodnevnicu do Božića. Nažalost, malo je mjesta i vremena ostavljeno za strpljenje, za čekanje u punom kršćanskom smislu, za advent, za došašće koje bi nas trebalo uvesti kroz četiri tjedna u ozračje Božića. Božić se kroz ono neko vanjsko znakovlje već slavi na veliko. Gdje god pogledaš, već su lampice, božićne kugle, borovi...

Došašće nije isto što i Božić

● **Čini se onda da smo žrtve komercijalizacije adventa i Božića.**

- Kršćanski blagdani su, jednostavno rečeno, postali toliko unosni za neke grane gospodarstva i

Božićno se drvce ne ukrašava za vrijeme došašća

jamče toliku zaradu da svake godine sve ranije, odnosno sa sve manje strpljenja, počinje slavlje Božića. Natječemo se tko će prije slaviti Božić. Crkva će posljednja. Crkva će se uvijek držati datuma. Crkva će uvijek pozivati da prije božićnog duha ipak u potpunosti proživimo advent, došašće. Problem se krije u činjenici da čovjek današnjice nije ničega željan, sve ima. I brzo se zasitimo svega. Pa tako i adventa. Dugo je to nama četiri tjedna, mi bismo Božić sad i odmah, zato što nas sve oko nas požuruje. Pa se, nažalost, priklanjamo duhu vremena, vremena koje baš i ne poštuje tradiciju. Dakle, toliko smo postali nestrpljivo društvo da već neko vrijeme preskačemo, izostavljamo vrijeme adventa. Nema došašća jer nema strpljenja. I čovjek vjernik, katolik, već tijekom adventa kod kuće ima ukrašen bor. Opravdavaju to nestrpljenjem djece. A četiri adventske svijeće smo zaboravili?

Zvuk tišine

● **Što je najveći izazov istinskoj vjeri u suvremenom dobu?**

- Mislim da se istinski vjernik danas bori s vremenom, bori se s navikama kulture u kojoj živimo, bori se u sebi, pokušavajući pronaći barem neko zrno one pustinje, iz čije ljepote i mira nam Bog progovara. Ne može buka zvučnika, s kojih dopiru božićne pjesme, nikada zamijeniti ljepotu zvuka tišine u pustinji našega života. Ne može svjetlo žaruljica i božićnih ukrasa, što svijetle po ulicama i trgovima, nikada zamijeniti ljepotu onoga svjetla koje oko sebe širi čovjek čistoga srca i mirne savjesti. Na kraju svakoga druženja, koliko god nas bilo za stolom, u konačnici se uvijek vraćamo onom Božjem glasu u nama, glasu savjesti. Čekanje zahtjeva strpljenje, a to nije jednostavno. Tome služi došašće. Ono nas doslovno vraća u stvarnost.

● **Što nam onda poručuje vrijeme došašća?**

- Isusova je poruka: „Budite!“, a to doslovno znači: Čekajte! Usporite malo sa životom, uživajte u trenutku, ne požurujte vrijeme jer ono će proći u svakom slučaju. Zato uvijek trebamo dopustiti došašću da nas ispuni ljepotom čekanja. Čekanje kao obilježje došašća, ponavljam, nije neko pasivno vrijeme, nego vrijeme i put koji nas vodi do Betlehema. Budimo strpljivi i živimo sadašnji trenutak.